

Kesek

– REİS-1 · 08 Ocak 2013

KESEK

Açık deniz mavisi boyalı odaya girdim. Her zamanki yerime oturdum. Kahverengi uzun koltuk, odanın uyumunu bozuyordu. Kaç kere hatırlattığım müzik sistemi, hâlâ kurulmamıştı. Sarı lamba, yine hem gözlerimi alıyor, hem de sinirimi bozuyordu. Lamba, yine değiştirilmemişti. Masayla uyumlu olan koltuk, beni çok daha rahatlatıyordu. Psikologun masada oturmayıp karşımda oturması, çok hoşuma gidiyordu. Çünkü bu durum, söyleşimizin resmi bir havada değil de samimi bir atmosferde gerçekleşmesinde temel fonksiyon oluyordu.

Sol kolumu, masaya dayayarak onu kendime destek yaptım. Konuşabilmem için rahat olmam gerekiyordu. Çünkü psikolog, bugün iç dünyanın derinliklerine inmemi; oralardan paslanmış çivileri, kara toprağın bağrına karışmış altın ve elmasları çıkartmamı isteyecek. Belki zor olacak iç dünyanın kapılarını aralamak, içeriye dalmak ama...

Süeda nihayet girdi odaya. Her zamanki gibi beni güler yüzle karşıladı. Hatırlarımı, bu hafta neler yaptığımı sordu bana. Ona hayat karşısında ezildiğimi, yıkıldığımı hissettirmemek için bir başka kuruldum koltuğa. Ben de ayak ayaküstüne attım. Ses tonuma güvenden bir parça yükledim. Taptaze jest ve mimiklerimi hazır ettim. Sağ ayağımı, yere adeta çiviler gibi sapasağlam bastım. Gözlerimle onun üstünde hâkimiyet kurmaya, hatta yeri geldiğinde kuşatmaya giriştim. Bakışlarımız kesişerek yüzleştğinde başımı öne eğdim, derinden derine sessizliklere gömüldüm.

Süeda konuşmam konusunda bana hiç ısrarcı davranmıyor, beni bir kedi gibi köşeye sıkıştırmak için uğraşmıyordu. Bu durum, benim adıma bu yönüyle çok iyi demektir. Fakat zamanı verimli kullanamadığım için aleyhimeydi bu durum.

- Annenizin beğendiğiniz ve beğenmediğiniz üçer yönünü sıralayınız bana, dedi.

Uzun uzun düşündüm bu soruya cevap verebilmek için. Hâlbuki dıştan verilecek cevabın lehte ve aleyhte birlikte ele alınması ne kadar da kolay görünüyordu. Tartının kefelerini ayarlamakta ve bunları bir dengede tutmakta bir hayli zorlandım. Çünkü söz konusu olan annemdi.

- Annem, hayatım boyunca bana bir kere olsun "Oğlum!" diye hitap etmedi. Bir kere olsun başımı dahi okşamadı.

- Başka?..

- Yemek yerken her şeyi önüme yığar adeta. Ekmek dâhil... Tok olsam dahi yemem konusunda çok sıkıştırır beni. Bunaltırcasına...

- Başka?..

- ...

- ...

- Başka?.. Konuşmak ister misin, yoksa susmayı mı tercih edersin?

- Babam, daha çok sever beni. Bir başka kıymet verir bana. Emekli olmadan önce çok sert biriydi babam. Emeklilikten sonra çok mülâyim bir adam olup çıkıverdi. Kurumda müdür olmadığım halde bana

“Müdürüm!” diye hitap eder babam.

- Demek ki anneniz, hep fiziki ihtiyaçları gidermekle meşgul olmuş, diyerek konuya değişik açıdan yaklaştı Süeda.

Kaç tane söylediğimi sayamadım. Duraksayarak konuşuyordum şimdi. Benden yeteri kadar cevap alamamış ol-malı ki “Üçleri tamamlamadın henüz.” dedi bana. Ben, yine derin sessizliklere kulaç atmayı yeğledim.

Geçmişin şekilden şekle bürünmüş acıları, hatıraları bilinçaltından dış dünyaya doğru yol alırken acıtıyordu ruhumu; kanatıyordu yüreğimin her yanını ince ince, usul usul...

Acılar kolay kolay unutulmaz; ama unutmamanın da bazen ne kadar güzel bir nimet olduğu kararına vardım o an. İnsan, annesinin aleyhinde konuşur muydu hiç?.. Aleyhinde de konuşsam o, benim annem. O, beni bir doğuran kadın olduğu için annemdi benim nazarımda. Çünkü annemi seçmem, benim elimde değildi.

- Annenle ilgili çocukluğuna ait birkaç hatıranla devam edelim mi Mustafa Bey, dedi bana bunları fark eden Süeda.

Geçmişe doğru sürüklenmek ne kadar da zordu o an. Ama anlatmak zorundaydım. Beni belki rahatlatır düşüncesiyle bir kahve rica ettim kendisinden.

- Annem, çok baskı uyguladı bana. Terlik ve süpürgeyle çok dövdü beni. Evi süpürttü, toplatlattı. Yemek yaptırdı bazen de. Çocukluğumu hiç yaşayamadım ben. Ama hiç... Kardeşlerime baktırdı bana. Çok zor büyük olmak, çok zor...

- ...

- Küçük kardeşim ve ben, bir gün arka sokakta oynuyorduk. Bahçenin biri, küçük bir traktörle yeni sürülmüştü. Hangi arada oldu bilmiyorum. Muhtarın kızı Feriha, kaşla göz arasında bir kesek alıp kardeşimin kafasına atmış. Niye attı, onu da bilmiyorum. Kafası şişen kardeşim, ağlayarak soluğu, evde alıyor. Annem, dövme için sokaklarda kovaladı beni. Sonra da oklavayla dövdü beni, kardeşini niçin kollamıyorsun diye.

- Annenin kardeşlerinin biri yüzünden seni başka döv-düğü oldu mu hiç?

- Olmaz mı? Olmaz mı?..

- Kız kardeşim bir fırsatını buldu mu kömür ya da toprak yedi. Bir gün ben oynarken gözden kaybolmuştu. Ara, ara... yok. Meğer Medine Teyze'nin korkuluğu olmayan merdivenine çıkmış. Onu bulduktan sonra ben, annemden yine...

Bu sefer de lafımı tamamlayamadım. Çünkü gülme krizi tuttu beni. Ağlayacağım yerde gülmüştüm ben. Muhatabımı sinir etmemek için kendimi kasmak zorunda kaldım. Çok zor frenledim kendimi.

- Geçti mi Mustafa Bey, diye sordu Süeda.

- Geçti, dedim, gayet sakin bir tavırla.

- Şimdi nasılsınız Mustafa Bey?

- Daha iyiyim, daha iyi...

- Devam edelim mi?

- Edelim hocam!

- Kardeşlerin bunları biliyorlardır her halde? Peki, kardeşlerin sana nasıl davranıyorlar şimdi?

- Hiçbiri, kadir kıymet bilmez hocam! Bir kere olsun arayıp sormazlar bile beni. Kesek yiyen kardeşim,

para için düşmandır bana. Kız kardeşim ise fitne fesatçıdır her zaman. Diğer kardeşim, zararsızdır. Kendi halinde biridir o. Pek faz-la konuşmaz insanla. Soğuktur biraz. Biberonla mama yeme hastasıydı o. Kocaman olmasına rağmen bırakmamıştı biberonu. Bu yüzden çocukluğumda onu çok kollamışım anneme karşı.

- Annen hakkında ne düşünüyorsun?

- Anneme karşı öfke ve nefret doluyum. Hele hele bunlar gibi daha nicelerini hatırladıkça...

- Bilinçaltı olarak annene öfke ve nefret duymam gayet normal. Fakat annenin nasıl bir ortamda yetiştiğini düşündüğünde...

- Bir orman köyünde yetişmiş annem. Eğitim görmemiş hiç. Okuma yazmayı 12 Eylül İhtilalinden sonra biraz öğrendi.

- Pekiyi, onu böyle yetiştiren kim?

- Kim olacak, anneannem...

- Onu yetiştiren... Zincirleme bu böyle uzayıp gider Mustafa Bey! Belki sizler de öyle olursunuz.

-Asla, diye bağırdım Süeda'ya.

İkimiz de sustuk bir süre. Bu esnada bu açıdan bakınca anneme hak vermedim desem yalan olurdu.

“Merhamet etmeyene, merhamet edilmez.” düsturunca merhamet duygularım kabardı anneme karşı.

Ama “Asla!..” deme kararlılığımdan hiçbir tavize yeltenmedim.

Anneme karşı öfke ve nefretim, biraz yumuşadı. “Cennet, anaların ayakları altındadır.” müjdesi, Allah'ın rızasını kazanmada anne faktörü olmasa ona kin ve öfkemi, bir ömür boyu sürekli kabarıktı tutardım.

Ben, ne acıdır ki Süeda'nın dediğine göre annemin bu sevgi boşluğunu arıyormuşum, ömür boyu da aramaya devam edeceğim.